

Hej alle.

I lørdags den 5. april var vi på besøg hos Bent og Gitte 196. Straks, da vi kører ind på gårdspladsen møder der os et dejligt syn: Sektionens begynderlag, og ved siden af et helt nyt større dueslag, som Bent selv har bygget, endnu ikke beboet, idet der manglede de sidste detaljer. Det bekræfter os i, at ideen med at stille et lille slag til rådighed for nye medlemmer har givet pote.

Vi har nu efterhånden været samlet 4-5 gange, og er begyndt at kende hinanden rigtig godt, og vi indledte derfor mødet med, at vi hver især fortalte lidt om, hvorfra vi har fået interessen

for brevduer, hvordan vi var kommet i gang, hvorfra vi havde fået vores duer, og hvilke planer vi havde for fremtiden. Tilgangen til sporten var naturligvis lidt forskellig, men for mange var det en drenge/pigehobby, der kunne realiseres i den mere modne alder. Bent og Gitte har overtaget interessen fra deres teenagedreng - sådan kan det også gå. Vi har fornøjelsen af at have Elias 196 med i vores gruppe. Elias er 14 år, og vi må nu prøve at hjælpe ham så han bevarer interessen for sporten - det er jo et tilbagevendende problem. Jeg er ikke tilbøjelig til at tro, at vi har gode muligheder for at kapre nye medlemmer ved at satse på generationen, der netop er gået på pension. Dem i aldersgruppen mellem 60 og 65. Vi kunne jo prøve at holde et lokalt informationsmøde for denne gruppe, idet mange af dem lige pludselig har fået overskud af tid, og nogle måske ovenikøbet har problemer med at få tiden til at gå. Det kunne sikkert også være befriende for de respektive hustruer at slippe lidt for "plageånden". Nå, det var en sidebemærkning.

Skal jeg prøve at konkludere, hvad de forskellige mente var problemet ved at komme i gang; Det var usikkerheden for alt det nye, som følger med sporten (slagindretning,

anskaffelse af duer, fordring, medicinering, træning og kapflyvning med duerne, hele den administrative del med udfyldning af tilmeldingsskemaer og afkrydsning af duer, mesterskabsregler (som der er mange af) og flyvemetoder). Vi har alle mødt velvilje fra sportsfæller, såsom gode og velmente råd og tilbud om unger fra alle sider, hvilket har betydet at mange af os har for mange duer.

Vi havde til dagen fået Finn Nielsen 189 til at komme og fortælle om de 3 punkter vi havde på dagsordenen: Træningsmetoder, fodring og medicinering.

Finn er ud af en rigtig duefamilie gennem generationer. Han begyndte som 8 årig at følge sin bedstefar, hvor han fik de første formaninger om hvad man gør, og hvilket ansvar man påtager sig når man har med dyr at gøre - "husk nu at lukke for duerne - har du givet dem rent vand osv.) Senere var det faderen Aug. Nielsen, som er et kendt navn i brevduesporten også i dag. Finn startede selv sammen med sin bror Kurt i begyndelsen af 70'erne.

Finn er jo godt skåret for tungebåndet, så vi skulle være oppe på dupperne for at følge med, men der var rigtig mange, og velbegrundede synspunkter oppe at vende: KEND DINE DUER- har du for mange mister du overblikket - brug dine øjne i stedet for at lytte til alle mulige velmente råd- kom tæt på dine duer og skab fortrolighed.

For Finn er glæden ved at se duernes hjemkomst det optimale - "Der er ikke noget ved at vinde, hvis man mangler duer - man skal savne dem, man mister, men samtidig være benhård, når det kommer til sorteringen". Duerne skal have en fair chance, derfor er fortræningen af duerne vigtig, inden de sættes på kapflyvning. Altså hyppige træningsture omkring slaget inden de sættes i kurven til første træningstur, herefter træning med 5-10 km. intervaller indtil Limfjorden.

Finn fortalte at de praktiserede en meget enkel, men til gengæld regelmæssig fodring - de bruger fældefoder en stor del af året og altid byg i truget, og med hensyn til medicinering er de også meget konsekvente- indsender gødningsprøver 3 gange om året, og forsøger at behandle duerne mod sygdom individuelt, altså ikke den ene kur efter den anden til hele flokken.

Jeg synes vi havde en god og lærerig formiddag, hvor jeg tror alle fik noget med hjem. Vi har nu hørt om, hvordan 2 af landsdelens allerbedste slag (Arne Porsmose og Finn og Kurt) praktiserer deres arbejde og omgang med duer. Nu må vi ikke miste modet og sige: "Det kan vi slet ikke leve op til" men derimod prøve at finde glæden ved at holde duer på vores måde. F.eks. har jeg en svaghed for at lade mine duer i dagligdagen gå rundt på græsplænen sammen med hønsene og vores gl. danske hønsehund- det er jo en dødssyn - fortæl det ikke til min mentor. A propos mentor, så var det et af de råd Finn gav os, find en erfaren due ven - lyt til ham og kun ham.

Tak til Bent og Gitte for en god formiddag, et dejligt morgenbord og en knaldgod kringle. Jeg tror I bliver gode. I har blik for dyr. I har ikke blot en kat, men en renracet siameserkat. I har ikke blot en hest, men en kåret varmbloodshoppe. I har ikke blot duer, men-----? det vil fremtiden vise.

Nu nærmer tiden sig hvor vi skal igang med flyvesæsonen, så hvis ikke I insisterer på flere møder inden, vil jeg foreslå at vi venter med næste møde til aug./sept.

Venlig hilsen

Kurth

NB. Efterfølgende har jeg haft lejlighed til sammen med O84 at besøge Finn og Kurt. Her blev jeg bekræftet i, at det ikke er tilfældigt, når dette slag "banker os andre". Det vil jeg huske på i 2014, for her var der virkelig styr på tingene. Et roligt og særdeles trygt slagmiljø uden stress hverken hos duer eller slagpassere. Alt foregik på klokkeslæt, alt velovervejet, og selv lortene var velformede og af samme størrelse.